

fra de enkelte Ministres Færd, selv affect fra det, som man meget godt veed, at jeg er fuldkommen enig i, at navnlig Gen af Ministrene ligeoverfor Rigsdagen har indtaget en aldeles utaalelig Holdning, paaftaae, at Stillingen saa væsentligen er forværret, at selv de, som fra først af uforbeholdent have vedkjendt sig den største Tilbøielighed til at støtte Ministeriet — og Thinget veed, i hvor høj Grad dette gjælder om mig — nu nødtvungen maa finde stor Betænkelighed derved. Desuagtet stemmer jeg for den motiverede Dagsorden. Jeg har fra det første Dieblik af, jeg traadte ind i Rigsdagen, havt rigelig Leilighed til at minde om Nødvendigheden af, ikke at forsøge paa mere, end hvad man kunde gennemføre. Jeg erkjender, at hverken Forslagsstillerne eller Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen), med hvem jeg især rigt er fuldkommen enig i, at det ikke er nok med „Capaciteten“, men at der foruden Capaciteten fordres et hjærligt og redeligt Sind — vilde kunne være istand til at danne et nyt Ministerium. Den Mand, hvem dette paa hviler efter alle foreliggende Forhold — og det maa Enhver erkjende, hvad enten man elsker ham eller ikke, og hvad enten man har Tilid til ham eller ikke —, han har, ved at foreslaae den motiverede Dagsorden, bedet os om Genstand dermed. Jeg stemmer altsaa for den motiverede Dagsorden, fordi den Mand, hvem Adressens Antagelse vilde paalægge Ansvar for at danne et nyt Ministerium, har erklæret, i det nærværende Dieblik ikke at kunne paatage sig dette Ansvar (Hør!).

Tillisch: Forsaavidt man under Sagens Behandling har mindet mig om det Ansvar og de Forpligtelser, jeg skulde paatage mig ved at stille en motiveret Dagsorden, saa kan jeg ikke undlade udtryffeligt at udtale, at for mig stiller Sagen sig saaledes, at naar jeg har den Overbeviisning, at der ikke er tilstrækkelig Anledning for os, til at udtale et Mistillidsvotum til Ministeriet, naar Sagen stiller sig saaledes for mig, at jeg anseer det for yderst farligt og uflogt af Rigsdagen, at stille et saadant Mistillidsvotum **nu**, saa mener jeg, at jeg vilde paatage mig et Ansvar, naar jeg ikke udtalte mig og raadede derfra (Ja!), men

jeg indseer ikke, hvorfor jeg skulde paadrage mig noget Ansvar, naar jeg blot siger, hvad min Mening er. Jeg lægger ikke Mere dertil, end at det er min Mening og Anskuelse om Sagen, og jeg vil overlade til enhver af de ærede Folkethingsmænd selv at bedømme, hvad Vægt han vil tillægge mine Ord, og derefter at stemme, som han selv mener at kunne forsvare, og ikke at vælte noget Ansvar over paa mig, som jeg ikke har paataget mig og ikke vil paatage mig (Hør!). Forsaavidt navnlig den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Mønrab) har fundet en Modstgelse imellem min Motivering og Dagsordenens Ord, saa maa jeg dog bemærke, at jeg troer, at han deri har gjort mig Uret. Jeg har navnlig fremhævet de Omstændigheder, som jeg har meent kunde antyde, at Ministeriet vilde udføre den allerhøieste Kundgjørelse af 28de Januar dette Aar paa en vis Maade. Jeg har med Hensyn dertil sagt, at det vilde være i høj Grad ønskeligt, om Ministeriet vilde og kunde udtale sig paa en beroligende Maade; men jeg har dertil følet, at, fordi Ministeriet ikke gjør det, kunde jeg ikke finde nogen Anledning for os til at udtale nogen Mistillid til Ministeriet; jeg har sagt, at der kunde være Omstændigheder tilstede, som vi ikke kjende, der kunde afholde Ministeriet fra i dette Dieblik at udtale sig paa en beroligende Maade til os; jeg har sagt, at der netop derfor ikke kan være tilstrækkelig Anledning til at udtale et Mistillidsvotum til Ministeriet; men jeg har ikke sagt, og det ligger jo ogsaa i den Dagsorden, jeg har stillet, at jeg ikke kunde sige det, at der derfor ikke skulde være Anledning til Befymring tilbage netop i denne Retning. Naar jeg overhovedet i min Motivering har sagt, at der ikke er Anledning til at stille et Mistillidsvotum, saa har jeg tillige meent, og jeg troer ogsaa, jeg udtryffeligt har udtalt det, at der heller ikke foreligger nogen Anledning for os til at udtale noget Tillidsvotum. Jeg har sagt, at der for Tiden vel var Anledning til Befymring, men at der ikke foreligger tilstrækkelig Anledning til at udtale enten et Tillids- eller et Mistillidsvotum, og at det var meget farligt og betænkeligt at udtale os paa en saadan Maade, som